

IKAR

*Nekrivdite
vojvodovi*

Anna Bradley

Nekrivdite vojvodovi

Anna Bradley

Preložila Veronika Zitta

IKAR

*Nekrivdite
vojvodovi*

Anna Bradley

GIVE THE DEVIL HIS DUKE

Copyright © by Anna Bradley, 2023

Translation © 2024 by Veronika Zitta

Jacket design © 2024 by Martina Úradníková

Photo copy © Lee Avison / Trevillion Images

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9877-4

1. KAPITOLA

Berkeley Square, Londýn

Október 1817

Ked' bola Franny malá, otec jej raz ukázal kresbu v de-
jepisnej knihe. Zobrazovala strašný osud, ktorý postretol
zradcov anglickej koruny: odťali im hlavy, uvarili ich vo
vode, ponorili do smoly a vystavili na drevených koloch na
južnom konci Londýnskeho mosta.

Ak jej to malo vštepiť poslušnosť, nezabralo to.

Ak jej to malo vštepiť pud sebazáchovy, zlyhalo to na
plnej čiare, inak by sa teraz nekrčila za kríkom v temnej,
opustenej ulici a nešpehovala by londýnsky dom strýka
Edwarda.

Nebola rodená rebelka. Stávala sa ňou príležitostne.

Preto bolo dosť nešťastné, že osud jej doprial príležitosť
na dnešný ľahkovážny výčin. Po prvé, bol tmavý večer a ble-
dé svetlo hviezd tlmila ťažká vrstva oblakov. Po druhé, ulice
okolo námestia Berkeley Square boli opustené a dva krát-
ke bloky domov medzi ňou a domom jej strýka na Bruton
Street jej pokynuli ako ruka, ktorá ju pozývala vpred.

Alebo naspäť? Áno, naspäť, do minulosti.

Aby bolo pokušenie úplné, lady Crumpová sa dnes
utiahla do postele skoro. S Franny sa rozlúčila bozkom na
lice a návrhom, aby sa po zvyšok večera zabavila sama.

Bolo to, akoby Franny vytlačila von z dverí vyššia moc.

Dom vyzeral rovnako, ako keď z neho pred desiatimi rokmi odišla, okrem vysokého železného plotu, z ktorého vyčnieval rad ostňov. Chvalabohu, neboli na nich nastoknuté nijaké odťaté hlavy, ale v Mayfairi aj tak pôsobil odstrašujúco. Možno by ju aj odstrašil, nebyť toho, že v okne jedálne blikala lampa.

To zhubné svietielko ju vylákalo z jej skrýše na kraj ulice, a keď už bola tam, nuž... ďalšia takáto šanca sa jej predsa nenaskytne. Alebo áno?

Iba zbabelec by nevyužil príležitosť.

Prebehla cez ulicu, lem plášťa jej poletoval okolo členkov, a prikrčila sa pod úhľadne orezaným platanom v zadnom rohu strýkovej záhrady. Položila ruku na chladnú, drsnú kôru a pozrela sa nahor do hustých konárov.

Vyzerali dosť pevne.

Listy zašuchotali, keď sa chytila jednej z nižších vetiev a prehodila cez ňu nohu. Stačilo len trošku prerúčkovať, aby sa chytila ďalšej vetvy. Nebol to pre ňu nijaký problém. Keď ju vykázali z Londýna a ocitla sa v hertfordshirskej divočine, v lezení na stromy nadobudla veľkú prax.

Jedna ruka, druhá ruka, jedna noha, druhá noha. Štverala sa čoraz vyššie, kým sa neocitla na úrovni okna. Srdce jej od vzrušenia tíklo medzi rebrami, no potom jej kleslo od sklamaní, keď nazrela dnu.

Susannah tam nebola.

Za stolom v jedálni sedel muž, pred ním stála prázdna fľaša portského, ťažká brada mu ovisala na hrud'. Bol otočený chrbtom k oknu a na hlave mal oveľa menej vlasov ako pred desiatimi rokmi, ale strýka Edwarda by spoznala hocikde.

Zaspal pri portskom. Jeho chrápanie jej bolo také známe, že si dokázala predstaviť, ako sa mu chvejú mäsité pery a v kútikoch úst sa mu zbierajú bublinky slín.

Nezdržiavala sa, strýka zanechala driemotám, prerúčkovaľa naspäť rovnakou cestou – jedna noha, druhá noha, jedna ruka, druhá ruka. Hompáľajúcimi sa nohami vyhľadávala najhrubšie vetvy a skúšala, či ju udržia.

Odchod z Londýna vtedy jedenástročnej Francesce zlomil srdce. V nasledujúcich rokoch za dlhých nocí v ich studenej hertfordshirskej chalupe snívala mnoho snov, túžila po rôznych veciach, chýbalo jej veľa ľudí.

Strýko Edward k nim však nepatril.

Giles mal vysoko počestný dôvod, prečo sa dnes večer vybral na návštevu k lordovi Stanhopovi. Korektný, ctihodný, džentlmenský dôvod, ako sa patrilo na korektného, ctihodného, džentlmenského... džentlmena.

Prišiel sem, aby... aby...

Doparoma, prečo sem dnes večer prišiel? Týka sa to nejakej ženy. Alebo dámy. Jedno z toho. Práve v tejto chvíli si nevedel spomenúť, lebo večer sa katastrofálne zvrhol.

Katastrofálne a opilecky. To sa nemalo stať, hoci to azda mohol predpokladať, keďže Stanhope podával vynikajúce portské.

To bolo to najlepšie, čo sa dalo o Stanhopovi povedať. To najhoršie, čo sa o ňom dalo povedať, bolo to, že bľabotal o všetkom možnom tak zdĺhavo a únavne, že Giles bol nútený bez prestania popíjať a mozog sa mu zakalaľoval s každým slovom, ktoré jeho hostiteľ vypustil z úst.

Je to krásavica, Basingstoke. Vyzeraá úplne ako jej matka, ale má modré oči Stanhopovcov.

Modré oči, modré oči... áno, niečo sa mu marilo. Prišiel na návštevu k Stanhopovi kvôli... akosi sa to týkalo modrých očí.

No len čo pochopil to s tými modrými očami, Stanhope sa z nejakého dôvodu rozhovoril o koňoch.

Rovnako ako s vaším pekným párikom hnedákov, čo, Basingstoke? Stanhope sa naklonil bližšie a jeho horúci, kyslý dych zavanul Gilesovi do tváre. *Vojvodu je hoden len ten najlepší rodokmeň.*

Počkať. Giles sa zastavil na chodníku pod schodiskom. Modré oči, rodokmeň a...

Dočerta, takmer na to už prišiel, ale nevedel sa sústrediť.

... *Moja Susannah je tá najlepšia kobylka v Londýne.*

Susannah! Už to má!

Dnes večer sem prišiel, aby požiadal o dovoľenie uchádzať sa o lady Susannu Stanhopovú. A naozaj sa pri dvorení nepatrí takto sa ožierať.

Mal byť predsa opitý láskou, nie iba opitý.

No vybavil to. Vyjadril obdiv a nehynúcu oddanosť a všetky tie nezmysly, potom predniesol svoje zámery s lady Susannou a Stanhope na to povedal... čosi povedal.

Presne si nespomínal čo, keďže mu hlavu zatemňovalo portské, ale Stanhope ho predsa neodmietne, však? Každý šľachtic v Londýne mal na muške lady Susannu Stanhopovú, ale iba on je vojvoda a Stanhope chcel mať zo svojej dcéry vojvodkyňu.

Mohol aj vyvrátiť obsah žalúdka na jedáľenský stôl, a Stanhope by mu aj tak dal svoju dcéru s úsmevom.

Takže získal nevestu a dnes večer je najšťastnejším mužom v Londýne!

Alebo nie?

Samozrejme, že áno. Rozhodol sa, že tento rok sa ožení, a lady Susannah dozaista vyhlásia za krásavicu sezóny. Pre vojvodu z Basingstoku sa hodí len ten najvybrúsenejší diamant spoločnosti, o tom netreba ani diskutovať.

Je veľmi šťastný – a veľmi opitý – a je absolútne zbláznený do svojej budúcej nevesty.

Alebo bude, keď sa konečne zoznámia.

Pravda bola, že to dievčisko zatiaľ videl len raz, aj to z diaľky. Nezazrel z neho veľa, iba to, že je útle a má tmavé vlasy. Každý somár v Londýne tvrdil, že má mimoriadne krásne modré oči, ale tie nemá ako posúdiť, kým ich neuvi...

Bum.

Zastavil sa a žmúril do tmy. Počuje vari v týchto neskorých hodinách v Stanhopovej záhrade kroky? Aké zvláštne. V posledný týždeň pred začiatkom londýnskej plesovej sezóny sa stávali všelijaké čudné veci, ale ešte nikdy nepočul o tom, že by sa po Mayfairi zakrádal špehúň.

Bohužiaľ, mal vypité priveľa na to, aby s tým niečo urobil...

„Aby ťa parom uchytil.“

Čo dočerta? Znehybnel a počúval. Začul ďalšie buchnutie, trhavý zvuk, ako keď sa pára látka, potom: „Pusti, aby ťa porantalo!“

Pozrime sa. Nebol to špehúň, ale špehúnka!

To však mení celú situáciu, nie?

Prikradol sa bližšie a nakúkal do tmy. Áno, tam, hneď pri plote sa z jeho druhej strany krčila tmavá postava, ale zakrývali ju hrubé konáre stromu. „Okamžite vyjdite zo záhrady jeho lordstva, madam, a ukážte sa.“

Výborne – takmer aj správne artikuloval –, ale vinníčka sa neobjavila a jedinou odpoveďou bolo šuchotanie vetiev.

Takto to nepôjde. „Nemôžete mať žiaden počestný dôvod zakrádať sa po záhrade jeho lordstva. Ste zlodejka alebo niečo ešte horšie. Vyjdite, inak si po vás pôjdem sám.“

Nastalo dlhé ticho, potom zaznelo: „Obávam sa, že si musíte prísť po mňa, lebo ja odtiaľto nevyjdem. Zasekla som sa.“

Zažmurkal. Neznela ako zlodějka. Mala jemný, jasný hlas. Okrem tej nadávky, ktorú vyslovila, znela ako dáma. „Zasekla? Ako ste sa mohli zaseknúť?“

„Ubezpečujem vás, že celkom ľahko, pane. Zadná časť plášťa sa mi zachytila o hrot navrchu plotu.“

To sa jej ako podarilo? „Tak si plášť vyzlečte.“

„To mi, pravdaže, napadlo, ale je mi dosť tesný okolo pliec a nemám veľa miesta na pohyb, keďže plot mám priamo za chrbtom.“

To teda celkom pokazila. „Odpusťte, madam, ale nezniete ako mimoriadne šikovná zlodějka.“

Pobúrene si odfrkla. „Nie som zlodějka.“

Na zlodějku mala celkom príjemný hlas. „Samozrejme, že ste. Prečo by ste sa inak zakrádali po tmavej záhrade?“

Pripadalo mu to ako rozumná otázka, ale výsmešným tónom odvetila: „Hoci si vychutnávam náš srdečný rozhovor, pane, v tejto chvíli som zaneprázdnená, takže ak nemáte v úmysle mi pomôcť, azda by ste si mohli ísť po svojom.“

Odháňa ho? Vojvodu predsa nemôžete odohnať. To sa nerobí. „To určite. Idem si po vás a potom vás odovzdám strážnikovi.“

Bohužiaľ, ľahšie sa mu to povedalo, ako vykonalo vzhľadom na výšku plotu, hroty a stav opitosti. Načo je Stanhopovi taký odstrašujúci plot? Je predsa gróf, nie kráľ Juraj IV.

Po zdĺhavých manévroch, pri ktorých ho jeden mimoriadne agresívny osteň takmer vykastroval, sa mu nakoniec podarilo preliezť cez plot bez toho, aby si dokaličil životne dôležité orgány. Skúmavo sa zahľadel na záhradu, všimol si každý tieň, ale ukryla sa dobre, naozaj ako skutočná zlodějka. „Pomôžete mi, madam?“

Ticho si odfúkla, potom sa ozvala: „Tu som.“

Nezdalo sa, že chce, aby ju vyslobodil, ale už vzbudila jeho zvedavosť a vrtochy vojvodu treba uspokojovať. Opäť si prezrel záhradu, a teraz si všimol tmavú, nejasnú ženskú postavu opretú o plot s rukami v bok a s kapučňou pláštá stiahnutou cez hlavu. „To vôbec nevyzerá pohodlne.“

„Ani nie je. Boli by ste taký láskavý, prestali by ste na mňa zízať a pomohli mi zliezť?“

Zízať? Aká bezočivosť. „Na zlodejku ste akási trúfalá, madam.“

„Povedala som vám, nie som zlodejka. Ja... au!“ Zasyčala a začala sa zvíjať okolo plotu ako červík na háčiku. „Došľaka, dostala som do krku kľč.“

„Nuž, keď sa budete vykrúcať, nepomôže vám to. Prestaňte s tým.“ Prešiel cez záhradu, schmatol ju za štíhle plecia, aby ju znehybnil, potom sa natiahol za ňu a prezrel si stav jej pláštá. „Stačilo trošku doľava a prišli by ste o hlavu.“

Hrot mala blízko toho citlivého miesta, kde sa jej hlava pripájala ku krku, a zachytil sa na ňom veľký kus látky jej pláštá. Mohla sa zvíjať a mykať aj celú noc, aj tak by sa neoslobodila. „Láskavo sa prestaňte vrtieť, madam.“

„Vrtím sa, lebo ma škrtíte, pane!“

„Máte pravdu. Ospravedlňujem sa.“ Nahol sa bližšie a žmúril do tmy. Nevidel vôbec nič, ale po chvíli skúmania hmatom sa odtiahol. „V poriadku, zdvihnem vás z toho hrotu.“

„Zdvihnete? Určite sa to dá aj inak.“

„Nedá. Ste beznádejne zamotaná a uzol je pevný ako moja päšť.“

„Ale...“

„Buď vás z neho zdvihnem, madam, alebo vás tu nechám. Rozhodnutie je výlučne na vás.“ Odstúpil, prekrížil si ruky na hrudi a čakal.

Funela, tskala a vzdychala, potom sa konečne zmierila s osudom. „Dobre, v poriadku. Zdvihnite ma, prosím.“

„Múdre rozhodnutie, madam.“ Chytil ju rukami okolo pása, potom sa zarazil, keď ho ovládol nečakaný, mimoriadne nepatričný pocit. Jej štíhly pás prechádzal do lákavej krivky bokov a z jej vlasov k nemu zavanula opojná kvetinová vôňa, ktorá sa vôbec nepodobala jeho predstave o tom, ako voňajú zlodejky.

„Mohli by ste sa poponáhľať, pane?“

„Áno, samozrejme. Ospravedlňujem sa. Položte mi ruky na plecía. Tak, výborne. Teraz sa držte.“ Pokrčil kolená, začal stehná a jediným pôvabným švihom ju zdvihol do vzduchu – vyššie, ešte vyššie, kým sa krivky jej zvodnej hrude, ktoré ukrývala pod tým beztvarym plášťom, neocitli len o vlások od jeho úst a kapučňa jej neskĺzla z hrotu.

Možno „pôvabný“ nebolo to správne slovo.

Azda by to bolo pôvabné, keby nebol taký naliaty, ale keďže bol, prevalil sa dozadu a dosadol na zadok s výkrikom uff a rukami stále okolo jej pása.

„Ojoj.“ Chvíľu ležala rozťahnutá na ňom, dychčala, potom sa vyškriabala na kolená a naklonila sa nad neho so zvrášteným čelom. „Ublížili ste si?“

Giles neodvetil, len na ňu bez slova civel. Tmavé vlasy sa jej vlnili okolo srdcovitej tváre s plnými ružovými perami, so špicatou bradou a s tými najkrajšími tmavomodrými očami, aké kedy videl.

Stanhopovská modrá.

Jej prítomnosť za plotom, prízvuk prezrádzajúci dobrú výchovu, tie modré oči... Samozrejme.

Hovorila pravdu. Naozaj nie je zlodejka. Pre jej prítomnosť v záhrade existuje iba jedno vysvetlenie a môže byť iba jedinou osobou.

Práve si z hrotu plotu stiahol svoju budúcu vojvodkyňu.
Oprel sa o lakte. „Lady Susannah?“

Stuhla, modré oči sa jej rozšírili. Nato, skôr než mu napadlo, že by ju mal schmatnúť, sa bleskovo vyškriabala na nohy a vo víre roztrhaného mušelínu utiekla na kraj záhrady. V okamihu bola za plotom a bez jediného obzretia zmizla.

2. KAPITOLA

Charles Street, Berkeley Square

O niekoľko dní

Lady Francesca Stanhopová dosiahla nepríjemný vek dvadsaťjeden rokov bez toho, aby si kedy zatancovala štvorylku v londýnskej plesovej sieni, a nestane sa to ani dnes večer.

Vidiecke tance ešte vedela zniest', ale štvorylky sú otravné. Tak či onak neprišla do Londýna na plesovú sezónu, aby si zatancovala, kmitala vejárom, klipkala mihalnicami či sa vyhrievala v obdivných pohľadoch desiatok slobodných džentlmenov, ktorí sa budú potĺkať po plesovej sieni a prezerat' si mladé dámy, akoby to boli sladkosti na tácke.

Neprišla sem chichotať sa či klebetiť ani srkať ratafiu zo strieborných šáločiek.

Dnes večer dúfala iba v jednu vec. Vlastne to bola jej jediná požiadavka, jediný cieľ jej prvej a poslednej londýnskej sezóny. Chcela byť úplne neviditeľná.

Bohužiaľ, táto nádej sa strácala s každou otočkou, ktorú vykonala pred zrkadlom. Existujú odtiene ružovej, ktoré sú prijateľné pre mladé dámy.

Chutná, svieža ružová pivónie tesne pred rozkvitnutím alebo cudná bledoružová panenského rumenca. Nežná ružová perí novorodenca a priezračná striebistoružová morských lastúr.

Nuž a potom máme ostatné odtiene ružovej.

Točila sa pred zrkadlom sem a tam, skúmala svoj odraz, ale ničomu to neprospeľo. Bez ohľadu na to, ako veľmi prižmurovala oči, z každého uhla to vyzeralo rovnako.

Pánboh jej pomáhaj, bol to jeden z tých ostatných odtieňov ružovej.

Fuksiová. Malinová. Lososová. Azalková.

„Sú trošku žiarivé.“ Jenny, poverená úlohou Franninej komornej počas jej pobytu u lady Crumpovej, robila, čo mohla, aby trošku skrotila nazberkané čipkové rukávy. „Ale pri vašich tmavých vlasoch a bledej pleti vám pristane každá farba, madam.“

„Mladé dámy však počas svojej prvej sezóny nemajú vo zvyku obliekať sa do takých žiarivých farieb, nemám pravdu? Azda by boli vhodnejšie niektoré iné šaty lady Dorothey? Niečo trochu menej krikľavé?“

Jenny pokrútila hlavou. „Všetky sú tej istej farby ako tieto, madam.“

„Čo, všetky?“ V tom šatníku muselo byť aspoň zo dvadsať plesových šiat, a všetky sú v tomto odtieni ružovej? Krajčírka, ktorá stvorila toľko nehorázne ružových šiat, si zaslúži, aby ju z Londýna vyhnali vidlami.

„Obávam sa, že áno. Lady Dorothea má rada ružovú.“

Všetky šaty v tomto šatníku boli ušité pre lady Dorotheu, neter lady Crumpovej. Udial sa však akýsi škandál a úbohú lady Dorotheu promptne vydali za syna vidieckeho šľachtica niekoľko týždňov pred začiatkom sezóny.

Láskavá lady Crumpová pozvala Franny, aby prišla do Londýna na plesovú sezónu namiesto Dorothey, ale všetko sa udialo veľmi napochytre. Aj keby Frannina matka mala peniaze na nové šaty – čo nemala –, nebolo by dosť času dať ich ušit.

Pôjde teda v ružovej, a to nie v niektorom z prijateľných odtieňov ružovej, ale v zúrivej, krikľavej, oslepujúcej ružovej. Možno by to nebolo až také zlé, keby išlo iba o tú farbu, ale okrem nej boli šaty ešte obsypané vrstvami stužiek a hustej paličkovanej čipky.

Ťažko povedať, čo z toho bolo najhoršie: farba, strih alebo výstredné nášivky. Žmurkala na svoj odraz v zrkadle, potom znechutene odvrátila zrak. Agresívna ružová žiara jej však zostávala v očiach, akoby jej popálila sietnicu.

Najhoršia bola tá farba. Určite tá farba.

Trúfla si na ďalší pohľad do zrkadla, ale opäť v ňom zazrela záhradu svojej susedy v Hertfordshire.

Pani Corneliusová mala rada fuksie.

Nuž, nemalo zmysel sa tým priveľmi zaoberať. Komu na tom záleží, ak bude vyzeráť ako fuksie pani Corneliusovej? Predsa neprišla do Londýna urobiť dojem na smotánku ani uloviť si manžela.

„Francesca?“ Zaznelo krátke zaklopanie na dvere a lady Crumpová preplachtila cez prah. „Si pripravená, drahá? Práve som poslala Thomasa po koč a...“ Keď lady Crumpová zazrela Franny, zalapala po dychu a pritísila si ruku na ústa.

Franny sa s úsmevom otočila od zrkadla a rozťahla sukňu, aby si ju lady Crumpová mohla prezrieť. „Môže byť?“

„Najdrahšie dievčatko, vyzeráš úchvatne!“ Lady Crumpová si pritísila ruku na hrud'. „Ako princezná z rozprávky!“

Franny si zahryzla do pery, aby sa neuškrnula. Nikdy neobdivovala princezné, rozprávkové ani skutočné, ale ani by jej nenapadlo dotknúť sa lady Crumpovej tým, že by to povedala nahlas. „Schvaľujete ich teda?“

„Či ich schvaľujem? Tento odtieň ružovej na tebe vyzerá dokonale! Keď sme spolu s Dorotheou vyberali farbu na

sezónu, povedala som jej, že z dvadsiatky mladých dám by si ani jedna nemohla obliecť tento odtieň ružovej, no na tebe vynikne, drahá.“

„Áno, ale uvažujem, madam, sedia mi tie šaty? Nie sú trošku príliš voľné v tejto časti živôtika?“ Chytila do prstov záhyb látky na páse. „A azda sú pre mňa trošku prikrátke a pritesné na hrudi?“

„Čím tesnejšie na hrudi, tým lepšie!“ zasmiala sa lady Crumpová. „Najmä ak mladá dáma nemá peniaze, ktorými by prilákala nápadníka. Môžeš mi veriť, Francesca, keď hovorím, že krivky vykonali zázraky, o akých sa guineám ani nesníva!“

To je možno pravda, no v prírode sú predsa žiarivé farby znakom mimoriadnej jedovatosti. Tento odtieň ružovej s väčšou pravdepodobnosťou džentlmenov odstraší, než by ich prilákal. No fajnoví londýnski džentlmeni jej boli nanič, takže možno je to jedno.

„Pod', Francesca. Koč čaká. Odchádzame na prvý večer sezóny, ktorá sa dozaista stane tvojím triumfálnym uvedením do spoločnosti!“ Lady Crumpová ju chytila pod pazuchu a potiahla ju k dverám spálne. „Nechaj to na mňa a vydáme ťa dávno pred koncom sezóny.“

Triumf bol, samozrejme, relatívny pojem. Neúspech jednej mladej dámy mohol byť ohromujúcim víťazstvom inej.

Napríklad iná mladá dáma by sa azda snažila získať pozornosť smotánky. No okamžite po tom, ako vstúpili do plesovej siene lorda Hastingsa, Franny sa zastrčila do najnenápadnejšieho kútika, aký našla, tak ďaleko od tanečnej aktivity, ako sa dalo.

Do zadného radu stoličiek stojacich pri stene.

Táto stratégia jej mala zaručiť neviditeľnosť, no žiarivé ružové šaty k nej priťahovali pozornosť všetkých prítomných, až sa cítila ako jedno z tých úbohých zvierat uväznených v klietkach vo zverinci londýnskeho Toweru.

Ak by mohla lusknutím prstov zmiznúť, okamžite by to spravila. Keďže však nevedela čarovať, nemohla robiť nič iné, než držať hlavu vysoko a ignorovať pichľavé pohľady a úškrny, hoci sa išla prepadnúť pod ťarchou všetkých tých nepriateľských očí, ktoré sa na ňu upierali.

Pravdaže, lady Crumpová jej bola nablízku a často sa nachovala, aby Franny utešujúco potľapkala po ruke. No keď prešla hodina bez toho, aby sa k nim priblížil čo len jediný džentlmen so zámerom zoznámiť sa či vyzvať Franny do tanca, lady sa pustila do konverzácie s ďalšou sklamanou matrónou v blízkosti. Spoločne trkotali o otupnosti plesov a uvažovali o absencii dobrého vkusu u londýnskych džentlmenov.

Malo to však aj svoju svetlú stránku.

Keďže sa s nikým nezoznamovala, znamenalo to, že nikto v plesovej sieni nepoznal jej meno.

Aspoň niečo. Bol to iba útržok anonymity, v ktorú dúfala, a čoskoro príde aj oň, ale dovtedy môže nerušene sledovať spoločnosť.

Veru sa bolo na čo pozerieť.

Tolko elegantných ľudí zhromaždených na jednom mieste! Pri všetkom tom hodvábe a šperkoch sa človeku až tajil dych. Prítomné mladé dámy boli poväčšine o niekoľko rokov mladšie ako ona. V pastelových šatách, s nežnými perlami či diamantmi na ušiach a krku a modernými zhlukmi kučier, ktoré im lemovali tvár, pôsobili ako úplne iné stvorenia.

No tá jedna tvár, ktorú hľadala a ktorú túžila zazrieť, jej unikala. Bola to tvár veľmi podobná jej vlastnej, s rovnakou špicatou bradou a jasnými modrými očami.

Stanhopovskými modrými.

Alebo vážkovomodrými, ako ich vždy nazývala jej matka, lebo v jej láskyplných materinských očiach to bola rovnaká priezračná modrá, akú mali krídla vážky.

Spozná vôbec svoju sesternicu, keď sa objaví v plesovej sieni? Tých desať rokov sa zdalo ako celá večnosť, a Susannah bola vtedy iba dievčatko. Teraz je z nej mladá dáma, ktorá práve vstupuje do svojej prvej plesovej sezóny. Zmenila sa až tak, že by ju Franny nespoznala?

Napísala Susanne nespočetne veľa listov, odkedy... odkedy sa ich cesty rozišli. Nikdy od nej nedostala odpoveď, ale to mohlo mať veľa rôznych dôvodov. Susannah mala iba osem rokov, keď sa to stalo, a aj vtedy jej velil otec. Buď jej zakázal odpísať, alebo ju klamstvami tak otrávil proti Franny, že sa tak rozhodla sama.

Povedala si, že radšej bude veriť tomu prvému. Po desiatich dlhých rokoch úvah to už čoskoro zistí s určitosťou.

Prídu predsa na ples lorda Hastingsa, nie? Bol to veľkolepý otvárací ples sezóny.

Sedela na kraji pozlátenej stoličky, pohľadom prechádzala po každej mladej dáme s tmavými vlasmi, ale uplynula ďalšia polhodina a po nich ani chýru.

Je možné, že už prišli aj odišli a ona si ich nevšimla? Takmer neodvrátila zrak od vchodu, ale každú chvíľu sa dnu hrnulo čoraz viac ľudí, kým sa z plesovej siene nestalo more nerozlíšiteľných pliec a hláv.

Azda by sa mohla presunúť o stoličku či dve. Áno, to bolo lepšie. Odtiaľto mala dobrý výhľad na... „Och, panebože.“

V plesovej sieni boli dnes večer desiatky krásnych mladých dám, ale žiadna z nich nebola taká očarujúca ako tá, ktorá do nej práve vstúpila.

„Vyzerá ako anjel, však?“ Mladá dáma s lesklými zlatohnedými vlasmi, ktorú od Franny delilo niekoľko stoličiek, sledovala jej pohľad na opačnú stranu plesovej siene. „Človeka to až ohromí.“

„Naozaj.“ Franny sa napoly zdvihla zo stoličky, aby sa lepšie prizrela dievčine, ktorá ju zaujala. Stála v plytkom výklenku na jednej strane vchodu, zlaté vlasy sa jej ligotali vo svetle sviečok na lustroch visiacych zo stropu. „Je krásavicom sezóny?“

„Určite by mala byť, ale nie je z tých, ktoré sa tlačia dopredu. Prepáčte, ospravedlňujem sa vám.“ Mladá dáma sa na ňu priateľsky usmiala. „Je nezdvorilé, že sa vám prihováram bez predstavenia, ale sedíme dve stoličky od seba už takmer tri hodiny, takže mi pripadá hlúpe nerozprávať sa.“

„Priam neodpušiteľne, keďže, ako sa zdá, nikto iný nemá v úmysle rozprávať sa s niektorou z nás.“ Franny mladšej dáme úsmev opätovala. „My, ktoré splyvame s tapetami, sa musíme spoliehať na to, že sa zabavíme navzájom.“

Bolo to príliš priamočiare vyjadrenie na to, aby sa dalo nazvať zdvorilým, ale mladá dáma sa iba zasmiala. „Naozaj. Takže, naša zlatovlasá bohyňa lady Diana je údajne dosť hanblivá a azda trošku nemotorná. Ak hľadáte krásavicu sezóny, tá práve prišla.“

Franny sledovala jej pohľad a srdce jej bláznivo poskočilo.

Tesne za zlatovlasou bohyňou stál muž, ktorý na jedinú chvíľu, krátky, zaseknutý okamih, tak veľmi pripomínal jej vlastného milovaného otca, až sa jej srdce v hrudi divoko roztrepotalo. Potom však otočil hlavu a znovu sa z neho stal jej strýko Edward, ktorý sa od jej láskavého, milujúceho otca odlišoval tak, ako sa len dalo, a to napriek tomu, že sú – teda boli – bratia.

No mladá dáma vedľa neho, oblečená v bledomodrom hodvábe, s tmavými vlasmi zhrnutými do ligotavej masy

kučier na krku... Franny pocítila v hrudi známu prenikavú bolesť, keď hľadela na Susannu.

Už svoju sesternicu nepoznala, ale ako ju kedysi ľúbila! Aj teraz ju ľúbila, ale táto láska sa zakladala na spomienke na to, aká bola Susannah kedysi, a tá bola dnes vyblednutá a ošúchaná.

„Tamtá mladá dáma je lady Susannah Stanhopová. Je nádherná, však?“

„Veru je.“ Susannah vyrástla z rozkošného dievčatka so strapatými tmavými kučerami na ohromujúcu krásavicu. Bola útlejšia ako Franny a mala elegantnú štíhlu postavu, ktorá bola v móde omnoho viac ako Frannine bujné krivky, ale inak sa na seba podobali ako sestry.

„A tam je lord Edward Stanhope, otec lady Susanny,“ dodala mladá dáma vedľa nej. „Je to ten vysoký muž s tmavými vlasmi a pod pazuchu drží jej matku, lady Edith Stanhopovú.“

Teta Edith sa nedala prehliadnuť. Bola zahalená do hodvábnych šiat pompejskej červenej farby, takých honosných, že cena jediného ich záhybu by pravdepodobne Franny a jej matke zabezpečila uhlie na tri zimy.

Samozrejme, pre tetu Edith len to najlepšie.

„Lady Susannah sa podobá na matku, okrem farby očí. Z tejto vzdialenosti sa to, pravdaže, nedá vidieť, ale na jej modré oči si pripíja celý Londýn.“

„Vážkovomodré,“ zašomrala Franny.

„Lady Edith bola svojho času vychýrená krásavica. Ešte vždy je pekná, nemyslíte?“ Mladá dáma sa naklonila bližšie a stišila hlas. „Teda bola by, keby sa netvárila tak nepríjemne a kyslo.“

Franny potlačila odfrknutie. „Ojoj. Asi by som sa mala predstaviť. Som lady Francesca Stanhopová. Lady Edith Stanhopová je moja teta.“

„Lady Francesca Stanhopová!“ Mladá dáma sa začervenalala až po koreničky vlasov. „To som veru pokašľala, však? Veľmi sa ospravedlňujem. Lady Susannah je teda vaša sesternica?“

„Áno.“ Nemalo zmysel skrývať pravdu, keďže všetci v Londýne čoskoro zistia, kto je. „Môj otec je... bol starší brat otca lady Susanny.“

„Teší ma, lady Francesca. Som slečna Prudence Thornová. Alebo Prue, ak vám to neprekáža.“

Franny sa bleskovo presunula cez dve prázdne stoličky medzi nimi a sadla si vedľa svojej novej priateľky. „Rada vás spoznávam, slečna Thornová.“

Pohľad slečny Thornovej prešiel od Franny k Susanne a naspäť. „Neviem, ako to, že som si okamžite nevšimla, ako veľmi sa s vašou sesternicou podobáte. Azda krásavicou sezóny budete vy, lady Francesca, nie ona.“

„V týchto šatách? Nemyslím.“ Skôr vyvrhelom sezóny, ak vyhlasujú aj niekoho takého. „Vraveli ste, že podľa vás bude Susannah krásavicou tejto sezóny?“ Pohľadom zablúdila naspäť k zlatovlasej lady Diane. Zdalo sa nemožné, že by tento titul mohli udeliť inej dáme, keď existoval niekto ako ona.

„Samozrejme, to nikdy nie je isté, keďže smotánka je vrtošivá ako svorka divých mačiek. No myslím si, že je to pravdepodobné. V Londýne nie je mladá dáma, ktorá by sa mohla rovnať lady Diane, čo sa týka krásy, ale je dosť odmeraná a nesnaží sa o pozornosť. Jej rodina ju doteraz držala mimo spoločnosti.“

Bola pravda, že lady Diana pôsobila dojmom niekoho, kto si nie je vedomý vlastnej krásy. Pevne sa držala pod pazuchu dámy vedľa seba a klopile oči. „Z akej rodiny pochádza?“

„Dáma vedľa nej je jej matka, jej milosť Judith Drewová, vojvodkyňa z...“

„Basingstoku.“ Franny pri známom mene zamrazilo a jemné chĺpky na predlaktí sa jej zježili. Meno z nej len tak vyletelo.

Judith Drewová bola vdova po siedmom vojvodovi z Basingstoku. Jej manžel bol podlý muž s takým čiernym srdcom, že to najlepšie, čo sa o ňom dalo povedať, bolo, že sa konečne prepadol do pekla, skôr ako dostal príležitosť zničiť ďalšiu rodinu.

Pre jej rodinu však už bolo príliš neskoro.

„Áno, a to znamená, že brat lady Diany je...“

„Súčasný vojvoda.“

„Presne tak. Giles Drew, ôsmy vojvoda z Basingstoku. Už ste ho videli? Je ešte krajší ako jeho sestra, ak si to dokážete predstaviť. Veľmi by som sa naňho hnevala, keby bol mojím bratom.“

Takže krásny, čo? Bohovia boli k rodine Drewovcov štedrý. „Dozaista žiaden džentlmen sa nemôže krásou vyrovnáť tej mladej dáme.“

„Čoskoro to budete môcť posúdiť aj sama.“ Slečna Thornová sa pozrela ku vchodu do plesovej siene. „Očakáva sa, že vojvoda sa v tejto sezóne pripojí k svojej matke ako sprievodca lady Diany.“

„Je už dosť neskoro, nie?“ Ak vojvoda naozaj plánoval sprevádzať svoju sestru, dosť mu to trvalo.

„Povedala by som, že takmer desať hodín.“

Len toľko? Mala pocit, akoby tam už bola celé veky.

„Onedlho sa objaví a trúfam si povedať, že ho spoznáte vo chvíli, ako vstúpi do plesovej siene.“ Slečna Thornová sa na ňu huncútsky usmiala. „Ak existuje džentlmen, ktorý každým cólom vyzerá ako skutočný vojvoda, je to práve vojvoda z Basingstoku.“

3. KAPITOLA

V to ráno, keď sa Giles narodil, slnko svietilo nezvyčajne žiarivo. Z maternice svojej matky sa vynoril s červenou tvárou a s vreskotom, čiže prakticky rovnako ako každý iný novorodenec, až na jednu vec.

Maličkú hlavu bábätko korunovali zlatisté páperové kučery.

Jeho otcovi sa príbeh zázračného narodenia jeho jediného syna tak zapáčil, že ho v nasledujúcich rokoch rozprával zas a znovu. Chvastal sa tým, ako celé to konzílium lekárov, ktorí sa starali o vojvodkyňu, svorne vyjadrilo svoje ohromenie a tvrdilo, že tie zlatisté kadere musia byť požehnaním od samotných nebies, znakom vyššej priazne, hmatateľným sľubom budúcej veľkosti ôsmeho vojvodu z Basingstoku.

Požehnanie sú ošemetná vec. Človek nikdy nevie, akú podobu nadobudnú.

„Tvrdsie, vaša milosť!“ Lady Caroline hodvábnymi stehnamí obopla Gilesove rytmicky sa pohybujúce bedrá, jej päty mu narážali do mokrého chrbta. „Och, áno, vaša milosť!“

Naozaj bola veľká škoda, že nebesá sa nevyjadrili konkrétnejšie.

„Och, och, och!“ S každým prírazom mu lady Caroline čoraz pevnejšie zvierala vlasy. Pomoc. Bude mať šťastie, ak mu tie zlaté kučery zostanú aj po tom, ako s ním skončí.

Azda mal predsa len radšej ísť k Whitovi. V stredu popoludní robievali vynikajúceho zapekaného bažanta...

„Prosím, prosím... ach, prosím!“

Keby nebolo také prekliato pochmúrne popoludnie, azda by sa šiel previezť na koni do Hyde Parku, ale nechcel byť úplne premočený.

A keďže sa nemohol ísť previezť do parku ani naobedovať sa v klube, zostával mu iba...

„Rýchlejšie, vaša milosť!“

Diskrétny špás so zmyselnou kráskou. Alebo ešte lepšie, diskrétny špás s...

„Moja pani po vás túži, vaša milosť.“ Komorná lady Caroliny, nenásytná mladá krásavica menom Clarissa – alebo možno Christina – mu pritlačila špičku jazyka do priehlbinky v dolnej časti chrbta.

S dvoma zmyselnými kráskami.

Alebo, ak človeka požehnali samotné nebesá, zahrnuli ho svojou priazňou a predurčili na veľkosť, potom...

„Ešte, vaša milosť. Prosím, ešte!“

S tromi zmyselnými kráskami.

Za ten svet si nedokázal spomenúť na meno tretej dámy – aha, tu je, plazí sa spod prikrývky –, ale mala ryšavé vlasy a tie najkrajšie stehná, aké kedy videl. Zastavil sa, jemne zahryzol do tej hladkej, bledej pokožky, potom sa so stonom zvalil dolu tvárou do pokrčených hodvábných plachiet.

Ryšavka mu rýchlym, pôvabným pohybom prehodila nohu cez bok a vyšvihla sa naňho, takže svojím chutným zadočkom sedela na tom jeho. „Driemete, vaša milosť? Nehovorte, že sme vás už unavili.“

„Jeho milosť a unavený?“ Lady Caroline ležala rozťahnutá na chrbte vedľa neho. „To ťažko.“

„Na chrbát, vaša milosť,“ rozkázala Clarissa-Christina hrdelným šepotom a chytila mu ušný lalôčik do zubov. „Moja pani s vami ešte neskončila.“

Potlačil vzdychnutie a pretočil sa na chrbát. Cítil sa trochu zneužito, ako žrebec, ktorého zahnali do kúta tri požadovačné kobyly. A to si kedysi dávno myslel, že toto je príjemný spôsob, ako stráviť popoludnie...

„Na kolená, pani moja.“ Červenovláska chytila lady Carolinu pod pazuchy a manévrovala ňou, kým nesedela na ňom. „Teraz sa o mňa oprite a... áno, tak.“

Chytila lady Carolinu za boky a pohybovala nimi v rytme Gilesových prírazov. Spoločne sa knísali, pričom posteľ s každým prirazením jeho panvy vydala protestný ston.

Taký aktívny zhluk rúk a nôh – nehovoriac o všetkých ostatných hompálajúcich sa výrastkoch – by z akejkoľvek inej postele spravil kopu triesok. Nie však z tejto mahagónovej obludy, ktorá bola pevná ako väzenská bárka na Temži. Keby dámy mali záujem, mohli sa hoci aj šplhať po jej stĺpoch a visieť z baldachýnu.

Záujem nemali, aspoň nie teraz. Lady Caroline stačilo, že schmatla hodvábné posteľné závesy a zavyla, keď vyvrcholila. Horúce pulzovanie jej tela privádzalo k vrcholu aj jeho, pevné kľbko vlastného orgazmu sa mu zbieralo na konci chrbtice... ešte zopár prírazov... áno.

Zaplavila ho rozkoš, napla mu chrbát ako tetivu a chvíľu ho držala vo vzduchu, potom ho stonajúc šmarila naspäť na posteľ. Lady Caroline sa zrútila vedľa neho, snažila sa polapiť dych, zatiaľ čo Clarissa-Christina a červenovláska sa spolu zviľali v mase údov, šmátrajúcich rúk a prehýnajúcich sa chrbtov, hodvábné plachty sa im lepili na lepkavé, spotené telá.

Tento vzrušujúci pohľad by ho azda podnietil do ďalšieho útoku, ale dámy vyzerali, že si dokonale vystačia aj samy,

a hoci by mu ani nenapadlo dovoliť ktorejkoľvek milenke, aby opustila jeho posteľ neuspokojená – veď bol predovšetkým džentlmen –, nenamietať, ak sa dámy rozhodli upriamiť pozornosť jedna na druhú.

Konečne boli všetci štyria nasýtení a polihovali na posteli v spleti končatín.

Trochu preľudnenej spleti...

„Vaša milosť?“ Na dvere spálne ktosi diskkrétne zakľopal.

Samozrejme, Digby. Ten chlap mal bezchybné načasovanie. „Áno? Čo sa deje?“

„Ospravedlňujem sa, vaša milosť.“ Digby otvoril dvere spálne na štrbinku a cielene odvrátil zrak od kopy nahých tiel, ktoré sa váľali na posteli. „Je takmer deväť hodín. Dnes večer máte povinnosti a koč lady Scottovej čaká v stajni.“

„Áno, výborne.“ Giles zamával a Digby sa stiahol a zavrel dvere.

Vstal z postele, nasúkal sa do nohavíc a natiahol ruku k lady Caroline. „Bohužiaľ, pani moja, čas je prchavá záležitosť, keď sa človek venuje tým najslastnejším činnostiam, však?“

Alebo prchavá bola práve tá slasť? Jedno z toho.

„Vskutku, vaša milosť.“ Lady Caroline prijala jeho ruku a dovolila mu, aby jej pomohol vyliezť z postele. „Uvidíme sa dnes večer na plese? Plesy lorda Hastingsa sú vždy také zábavné.“

Plesy lorda Hastingsa boli asi také zábavné ako pohreb, ale aj tak bude tam, spolu so zvyškom londýnskej spoločnosti. Donútil sa vykúzliti svoj najšarmantnejší úsmev. „Iste. Dúfam, že ma poctíte tancom.“

„Prirodzene.“ Lady Caroline koketne zažmurkala, kým si dvíhal jej ruku k perám.

„Takže sa uvidíme večer, pani moja.“

Digby sa vrátil, keď dámy odišli, a začal pobeťovať po izbe, dvíhal kusy odhodeného oblečenia z dlážky a tskal ako kvočka.

„Nechaj tak, Digby.“ Giles sa hodil na posteľ, nahmatal tabatierku na stolíku a zobral si poriadnu štipku.

„Áno, vaša milosť. Predpokladám, že večerať budete v spálni a potom sa okúpete, je tak?“

„Ako vždy, Digby, predpokladáš správne. Si vzorom efektívnosti. Povedz mi, ako to robíš, že vždy prídeš odpre-vadiť dámy presne v tej chvíli, keď sa ich chcem zbaviť?“ Ten chlap mal naozaj ohromné načasovanie. Bolo to, akoby vedel čítať Gilesovi myseľ.

„Čakám, kým ustane škripanie, vaša milosť,“ zakričal Digby z hĺbok šatníka utlmeným hlasom.

„Škripanie? Aké škripanie?“

Digby sa vynoril zo šatníka, cez ruku mal prevesené čerstvo vyžehlené čierne večerné sako a nohavice bez jedinej škvrnky. Kývol na pokrčenú posteľ. „Postele, vaša milosť.“

Giles dvihol obočie. „Musím ťa informovať, Digby, že táto posteľ prežila generácie vojvodov z Basingstoku, pričom každý jeden z nás bol zhýralý nemravník. Je dokonale bezpečná.“

„Zaiste, vaša milosť, ale naozaj zlovestne škripe. Musíte byť opatrný, aby ste ju nezlomili. Drevo sa roztriešti a môže vás zraniť.“

„Nebuď smiešny, Digby. Žiadna trieska by sa neodvážila zapichnúť do zadku vojvodu.“

„Áno, vaša milosť. Smiem navrhnúť na dnešný ples lorda Hastingsa tmavomodrú hodvábnu vestu?“

„Áno, čo len chceš.“

„A smiem navrhnúť, vaša milosť, aby ste sa začali pripravovať skôr než zvyčajne, aby ste nemeškali?“

„Prečo? Pretože plesy lorda Hastingsa sú nekonečne zábavné?“

„Kvôli lady Diane, vaša milosť.“

Diana, najstaršia z jeho troch sestier, bude na dnešnom plesu uvedená do spoločnosti. Zaslúžila si niečo lepšie než otravný večer u Hastingsa, ale bol to prvý ples sezóny, takže rodina Drewovcov naň príde spolu so zvyškom smotánky.

„Uisťujem ťa, Digby, na Dianu som nezabudol.“

„Samozrejme, že nie, vaša milosť. Dáte si dnes večer do nákrčníka zafírovo-diamantovú sponu?“

„Prečo nie.“ Nemusel spochybňovať Digbyho výber. Odevný inštinkt tohto muža by zahanbil aj vrchného kráľovského poradcu pre módu. Digby bol ideálom komorníka: topánky leštil dokonale, s nákrčníkom čaroval, a predovšetkým bol stelesnením diskretnosti. Tajomstvo z Digbyho úst by vypáchili iba kutáčom.

Giles si nedokázal predstaviť, ako by si bez neho poradil.

Ponúkol sa ďalšou štipkou šnupavého tabaku. „Do toho, Digby, zošľachti ma. Porúčam sa do tvojich rúk. Môžeš sa vybúriť a sľubujem ti, že budem poddajný ako jahňa.“

„Ak ma pamäť neklame, Basingstoke, žiadal si, aby sme sa dnes s Montfordom dostavili do plesovej siene lorda Hastingsa najneskôr o desiatej večer.“ Maxwell Burke, vojvoda z Granthamu, okázalo vytiahol zlaté vreckové hodinky a otvoril ich švihnutím palca.

„Netrep hlúposti, Grantham. Nikdy nič nežiadam.“ Ani nemusel. Ľudia mu zvyčajne dali, čo chcel, bez veľkej námahy z jeho strany.

Montforda a Granthama prehovoril, aby dnes večer prišli, iba pre prípad, že Dianina prirodzená odmeranosť by

viedla k nedostatku tanečných partnerov. Na prvom plese svojej prvej spoločenskej sezóny musí zažiť iba úspech a on nedovolí, aby postávala a sledovala, ako ostatné mladé dámy tancujú, alebo ešte horšie, podopierala stenu v zadnom rade.

Našťastie pri jeho príchode Diana práve tancovala štvorylku s markízom z Ormsby a jeho matka ho uistila, že na tanečnej karte má pri každom tanci meno niektorého džentlmena. Napriek svojej hanblivosti dnes večer nepotrebovala jeho pomoc. Bola na najlepšej ceste dobyť londýnsku spoločnosť.

Tak to aj malo byť. V plesovej sieni nebola jediná mladá dáma, ktorá by sa mohla s Dianou porovnávať.

Jeho matka len žiarila, keď sledovala, ako sa Diana zvráta po parkete pod pazuchou s Ormsbom. Nechal ju tešiť sa a pripojil sa k priateľom, ktorí napriek svojmu šomraniu prejavili lojalitu a dnes večer prišli Dianu podporiť.

„Aha, takže požiadal si o to? Lebo už je...“ Grantham sa pozrel na hodinky. „Pol jedenástej. Meškáš, Basingstoke.“

To bola, samozrejme, vina lady Caroliny. Dáma bola rozkošnou postelňou spoločníčkou, ale naozaj tie záležitosti naťahovala.

„Prekrista, Basingstoke, keby si sa vliekol ešte viac, jeden z nás by už vkĺzol hlavou do chomúta!“ Jasper St. Vincent, vojvoda z Montfordu, sa nervózne poobzeral po plesovej sieni. „Každá matka, ktorej po rozume behá svadba, na nás hľadá a intriguje. Ani v kartárskom salóne človek nie je v bezpečí!“

„Nemravník ako ty, Montford? Stavím sa, že tvojej hlave nehrozí nič, nehovoriac o zvyšku tela.“

Montford si odfrkol. „Som vojvoda, Basingstoke. Žiaden vojvoda sa nemôže cítiť bezpečne v plesovej sieni počas spoločenskej sezóny. Je to prekliaty zázrak, že úbohého Granthama pri jeho šťastí ešte neuniesli a neodvliekli k oltáru.“

„Ktorá mladá dáma by chcela takého chrapúňa ako Grantham?“ Hoci bola pravda, že pokiaľ išlo o vysokopostavené matky posadnuté sobášom, čím viac vojvodov uväznených v plesovej sieni, tým lepšie. Bezpochyby desiatky z nich aj v tejto chvíli intrigovali, ako zo svojej dcéry spraviť ďalšiu vojvodkyňu z Montfordu či Granthamu.

Alebo z Basingstoku, aspoň kým sa nezverejní jeho zasňúbenie s lady Susannou.

Vábivá, modrooká lady Susannah. Lady Susannah s rozsypanými kučerami tmavých vlasov, uzučkým pásom a jedovatým jazýčkom skrytým za tými dokonalými, plnými ružovými perami ako to najkrajšie tajomstvo. Možno bol v ten večer ich osudového stretnutia v záhrade nacenganý, ale muž nezabudne na dámu, ako je ona.

„Zjavil sa tu dnes už Stanhope?“ Poobzeral sa a hľadal tmavovlasú dámu v modrom. Určite bude dnes večer oblečená v modrých šatách, aby jej ladili s očami.

Hoci lord Hastings nebol práve levom salónov, jeho plesová sieň bola taká napchatá, že Giles nebol schopný rozlíšiť jedného človeka od druhého, ale akoby to chcel sám osud, lady Susannu našiel okamžite. Rozprávala sa s dámou sediacou vedľa nej, tvár mala od neho odvrátenú, ale tú korunu tmavých vlasov a tú ušľachtilú krivku líca si nemal ako pomýliť.

Vykročil k nej, ale skôr než spravil dva kroky, Grantham ho chytil za plece. „Kam si sa vybral, Basingstoke?“

„Predsa zatancovať si s krásnou snúbenicou.“ Striasol Granthama, ale potom sa zmätene zarazil. Táto dáma nemala na sebe modrú, ale ružovú – pomerne krikľavý odtieň ružovej – a sedela na jednej z pozlátených stoličiek prirazených k stene na boku plesovej siene.

Lady Susannah, odkázaná na stoličku v zadnom rade? Dozaista nie.

„Je tam, Basingstoke.“

Grantham kývol k opačnému koncu plesovej siene, kde si lord Stanhope vykračoval ako páv s vypnutou hruďou a bradu držal tak vysoko, že hostia lorda Hastingsa si mohli vychutnať dôverný pohľad na lordské nozdry.

Montford si odfrkol. „To je radosť. Vyzerá, že si nacvičuje postavenie otca vojvodkyne, však?“

„Správa sa ako dvorný šašo,“ zašomral Grantham. „Dúfam, že jeho dcéra má viac rozumu ako on.“

„Neviem. Povedali sme si sotva päť slov.“ Nie s tmavovlasou dámou v modrých šatách, ktorá stála pri Stanhopovi a ktorá bola pravdepodobne lady Susannah Stanhopová. Zato viac ako päť slov si povedal s tmavovlasou dámou v ružových šatách, ktorá ňou pravdepodobne nebola.

„Čo sa to s tebou deje, Basingstoke?“ Grantham sa naňho zamračil. „Vyzeráš, akoby si videl ducha.“

Veď aj zazrel ducha alebo neskutočne realistický útržok svojej opitej predstavivosti. Znovu sa pozrel na mladú dámu v ružovom, ale potom sa silou vôle odvrátil a vyhnal ju z mysle. Nebola jeho snúbenicou. Bola to iba jedna z mnohých mladých dám odkázaných dnes večer na zadný rad.

„Každý vidí, že úbohý Basingstoke ľutuje tieto svoje nešťastné pytačky.“ Montford sa neubránil úškrnu pri pohľade na Stanhopa, ktorý sa predvádzal a nadúval. „Nemám ti to za zlé, Basingstoke. Nechcel by som takého blázna ako Stanhope za svokra.“

„Neberiem si jej otca, Montford. Lady Susannah je oveľa znesiteľnejšia ako Stanhope.“ Aspoň v to dúfal. Ťažko povedať, keď ich delila celá plesová sieň, ale azda bude rovnako očarujúca ako jeho záhradná bohyňa.

Nastal čas zistiť to. „Ak ma ospravedlníte, páni, čaká ma moja panenská nevesta.“